

Arrest

nr. 246 451 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinqües) en van diens beslissing van 7 april 2020 tot weigering van verlenging van de uitvoeringstermijn van deze bijlage 13quinqües.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) weigerde hem op 22 juli 2019 de vluchtelingenstatus evenals de subsidiaire bescherming.

1.3. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan bij de Raad. Bij arrest nr. 232 476 van 12 februari 2020 bevestigde de Raad deze beslissing van de CGVS.

1.4. Verzoeker werd op 17 maart 2020, onder de vorm van een bijlage 13quinquies, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Dit betreft de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : R.T.

voornaam : G.B.

geboortedatum : 01.04.1985

(...)

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/07/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 12/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.5. Verzoeker verzocht op 6 april 2020 om een verlenging van de termijn om gevolg te geven aan de bovenvermelde bijlage 13quinquies.

1.6. De verwerende partij weigerde op 7 april 2020 om die verlenging toe te kennen.

Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Op 6 mei 2020 besliste de verwerende partij om de beslissing tot weigering van verlenging van de uitvoeringstermijn van de bijlage 13quinquies in te trekken.

Het beroep is derhalve zonder voorwerp voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de bijlage 13 quinquies

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, van de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de

verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsplicht, van het adagium patere legem ipse quam fecisti, evenals van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Première branche

La première décision entreprise a été adoptée le 17.3.2020 et envoyée par courrier recommandé du 18.3.2020, alors que l'Union est paralysée par une crise sanitaire sans précédent.

L'arrêté ministériel du 23.3.2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVI-19 (abrogeant l'arrêté ministériel du 18.3.2020 contenant des dispositions similaires), dispose en son article 7 que « les voyages non essentiels au départ de la Belgique sont interdits ». Les déplacements au sein de la Belgique sont également limités aux cas urgents et de nécessité (article 8).

Dès le 12.3.2020, des premières mesures avaient été adoptées en Belgique, le Conseil National de sécurité s'étant réuni les 10, 12 et 17 mars. Dès le 17.3.2020 (jour d'adoption de la décision entreprise), le confinement total de la population a été confirmé. La partie adverse, qui a la particularité d'être à la fois en charge de la santé et de la migration au sein du gouvernement fédéral, adopte dans le cadre de son deuxième portefeuille des décisions incompatibles avec les mesures adoptées dans le cadre de son premier portefeuille. Elle était présente, le jour de l'adoption de la décision entreprise et la veille de son envoi, à la conférence de presse annonçant les mesures renforcées de confinement. Elle ne peut prétendre, dès lors, les ignorer.

Lors de l'envoi par la partie adverse de la première décision entreprise (par courrier du 18.3.2020, réceptionné le 24.3.2020), et lors de l'adoption de la seconde décision entreprise, le confinement était en vigueur et les voyages non essentiels au départ de la Belgique étaient interdits.

Afin d'enrayer la propagation du Covid19, la Commission européenne a autorisé l'introduction de restrictions à la libre circulation dans l'espace Schengen. Des contrôles sont organisés tant à la frontière belge qu'à la frontière des autres Etats membres.

Il en découle que le requérant est tenu de rester confiné à Tournai, pour une période indéterminée, et ne pouvait, dès sa notification, exécuter la première décision entreprise (ne pouvant ni se déplacer en Belgique, ni franchir une frontière extérieure de l'espace Schengen).

La partie adverse a adopté à l'encontre du requérant une décision (ordre de quitter le territoire endéans 30 jours) qu'elle sait inexécutable. Ladite décision est par conséquent disproportionnée et illégale, et viole le principe de proportionnalité et le principe de bonne administration, précisé au moyen, lu en combinaison avec l'article 7 de la loi du 15.12.1980, les articles 7 et 8 de l'arrêté ministériel du 18.3.2020 (annoncés dès le 17.3.2020 en présence de la partie adverse) et les articles 7 et 8 de l'arrêté ministériel du 23.3.2020.

En refusant la prolongation du délai d'exécution de l'ordre de quitter le territoire, la deuxième décision, adoptée postérieurement à l'arrêté ministériel du 23.3.2020, viole les mêmes dispositions.

Deuxième branche

Dans son préambule, l'arrêté ministériel du 18.3.2020 met en avant le risque encouru en terme de « mortalité ». Il repose par conséquent sur des considérations relevant de l'article 2 de la CEDH et de l'article 2 de la Charte. A tout le moins est-il question d'éviter d'exposer les destinataires de l'arrêté ministériel (le requérant, mais également toute personne avec qui il pourrait être en contact) à des traitements incompatibles avec l'article 3 de la CEDH et 4 de la Charte. Le préambule se lit, notamment, comme suit :

«Considérant l'article 191 du Traité sur le Fonctionnement de l'Union européenne qui consacre le principe de précaution dans le cadre de la gestion d'une crise sanitaire internationale et de la préparation active à la potentialité de ces crises ; que ce principe implique que lorsqu'un risque grave présente une forte probabilité de se réaliser, il revient aux autorités publiques d'adopter des mesures urgentes et provisoires ;

Considérant la déclaration de TOMS sur les caractéristiques du Coronavirus COVID-19, en particulier sur sa forte contagiosité et son risque de mortalité ;

Considérant la qualification par TOMS du Coronavirus COVID-19 comme une pandémie en date du 11 mars 2020 ;

Considérant que, en date du 16 mars 2020, TOMS a relevé à son degré maximum le niveau de la menace liée au COVID-19 qui déstabilise l'économie mondiale et se propage rapidement à travers le monde ;

Considérant la propagation du Coronavirus COVID-19 sur le territoire européen, et en Belgique, et l'évolution exponentielle du nombre de contaminations ; que les mesures prises jusqu'à présent n'ont pas suffi à endiguer cette évolution exponentielle; que le taux d'engorgement des hôpitaux, en particulier des services de soins intensifs, devient critique ; Considérant l'urgence et le risque sanitaire que présente le Coronavirus COVID-19 pour la population belge ;

Considérant que le Coronavirus COVID-19 est une maladie infectieuse qui touche généralement les poumons et les voies respiratoires ;

Considérant que le Coronavirus COVID-19 semble se transmettre d'un individu à un autre, par voie aérienne ; que la transmission de la maladie semble s'opérer par tous les modes possibles d'émission par la bouche et le nez ;”

Les mesures annoncées dès le 17.3.2020 et confirmées dans les arrêtés ministériels des 18.3.2020 et 23.3.2020, affectent tant le droit à la vie que le droit de ne pas être exposé (et de ne pas potentiellement exposer les autres) à des traitements inhumains et dégradants, notamment la maladie. En adoptant des décisions contraires à ces mesures (ordre de quitter le territoire alors que les voyages au départ de la Belgique sont interdits - et refus de prolongation du délai volontaire pour quitter le territoire en raison de la crise sanitaire), la partie adverse viole également les articles 2 et 3 de la CEDH et 2 et 4 de la Charte.

Troisième branche

A tout le moins la seconde décision n'est pas valablement motivée lorsqu'elle affirme que :

« Le fait que Monsieur [R.T.G.B.] ne sache pas donner suite à un ordre de quitter le territoire ne lui donne pas droit à une prolongation du délai pour quitter le territoire, et ce malgré les mesures gouvernementales.

Une prolongation sera possible quand, ultérieurement, l'intéressé demandera un retour volontaire via l'OIM ».

Sur le site de la partie adverse, il est écrit :

« L'Office des étrangers rappelle qu'un ressortissant de pays tiers empêché de quitter la Belgique pour des raisons de forces majeures (quarantaine, annulation d'un vol, fermeture d'une frontière etc) peut demander l'autorisation de prolonger son séjour »

Le partie adverse, qui refuse (de manière stéréotypée, sans expliquer pourquoi elle s'écarte de l'information officielle communiquée sur son site internet) de prolonger le délai d'exécution de la première décision entreprise et expose le requérant à un retour forcé, n'est pas valablement motivée en violation des dispositions visées au moyen, et viole le principe patere legem ipse quam fecisti.

L'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

§ 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux. Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

(...) (Le requérant souligne)

La partie adverse, qui conditionne la prolongation du délai d'exécution de la première décision entreprise à la signature d'un retour volontaire auprès d'OIM, viole l'article 74/14 de la loi, qui vise non seulement l'hypothèse de la « finalisation de l'organisation du départ volontaire » mais également toutes « circonstances propres à sa situation », listées de manière exemplative. L'impossibilité d'exécuter la décision endéans le délai imparti, pour des raisons de force majeure liée à la crise sanitaire qui paralyse la Belgique (et plus globalement le monde) invoquée dans la demande de prolongation, peut justifier, en application de l'article 74/14 de la loi, la prolongation du délai d'exécution de la première décision entreprise.

La seconde décisions entreprise viole dès les principes visés au moyen et les articles 7, 62 et 74/14 de la loi du 15.12.1980, les articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 et les articles 7 et 8 de l'arrêté ministériel du 23.3.2020."

3.2. Aangezien de tweede bestreden beslissing waarop het derde onderdeel van het middel betrekking heeft, werd ingetrokken, heeft dit onderdeel geen voorwerp meer waardoor het geen bespreking behoeft. Dezelfde vaststelling geldt voor het eerste en tweede onderdeel van het middel voor zover ze betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing.

3.3. In een eerste onderdeel verwijst verzoeker naar de verschillende maatregelen die door de overheid werden aangenomen om de coronacrisis te beteugelen. Hij betoogt dat op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen, er sprake was van een lockdown en dat niet-essentiële reizen vanuit België verboden waren. Hij wijst erop dat de Europese Commissie restricties heeft uitgevaardigd op het vrije verkeer binnen de Schengenzone. Verzoeker stelt dat als gevolg van deze maatregelen, hij niet anders kon dan voor een onbepaalde periode in Doornik te blijven, daar het hem verboden was zich in België te verplaatsen of de buitengrens van het Schengen grondgebied te overschrijden. Verzoeker valt erover dat de verwerende partij een beslissing treft waarvan ze weet dat hij die niet kan uitvoeren.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de preambule van voormeld ministerieel besluit van 18 maart 2020 gewag maakt van een sterfterisico en dat het doel van dit ministerieel besluit derhalve is om elke bestemming te behoeden voor de ziekte en derhalve voor blootstelling aan behandelingen die strijdig zijn met de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest. De eerste bestreden beslissing is niet compatibel met deze doelstelling, aldus verzoeker.

3.4. De artikelen 7 van de ministeriele besluiten van 18 en 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luiden als volgt: "Niet essentiële reizen vanuit België zijn verboden." Het staat buiten kijf dat de eerste bestreden beslissing een terugkeerverplichting naar Venezuela met zich meebrengt. Verzoeker toont niet aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een niet-essentiële verplaatsing vanuit België betreft of dat een verplaatsing hiervoor naar de luchthaven niet noodzakelijk zou zijn zoals bedoeld in de artikelen 8 van de voormelde ministeriële besluiten van 18 en 23 maart 2020. Hij toont ook niet aan dat een terugkeer naar Venezuela mits het in acht nemen van de nodige veiligheidsmaatregelen een groter risico op blootstelling aan een besmetting door het coronavirus met zich meebrengt dan in België. De Raad ziet dan ook niet dat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van de artikelen 2 en 4 van het Handvest. Verder ziet de Raad het nut niet in van verzoekers betoog dat de Europese Commissie restricties heeft uitgevaardigd op het vrije verkeer binnen de Schengenzone. De bestreden beslissing stelt niet dat verzoeker zich moet begeven naar een andere Schengenlidstaat. Wat er ook van zij, de omstandigheid dat verzoeker wegens de coronacrisis mogelijk geen gevolg kon geven aan de terugkeerverplichting is een tijdelijk, feitelijk beletsel. Het maakt de vaststelling dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, niet onrechtmatig of disproportioneel. Met de coronacrisis kreeg ook de overheid te maken als ze wilde overgaan tot een gedwongen repatriëring als de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te

verlaten afliep. In verzoekers geval kan de verwerende partij alleszins niet negeren dat hij een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten had ingediend wegens de lockdownmaatregelen. Doordat ze een beslissing hierover heeft ingetrokken, is de verlengingsaanvraag terug hangende.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.5. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2, 4 en 7 van het Handvest, evenals van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Première branche

Il est bien connu que la situation humanitaire au Venezuela est particulièrement grave et préoccupante. Près de 5 millions de Vénézuéliens ont fui pour échapper à la crise politique, économique et humanitaire qui frappe le pays. De nombreux Vénézuéliens n'ont plus accès aux produits de première nécessité, tels que la nourriture et les soins de santé.

Au cours des derniers mois, la situation humanitaire a atteint un nouveau pic.

L'organisation internationale CARE explique :

"Venezuela is experiencing an unprecedented and man-made humanitarian crisis, causing a mass exodus of its people. Thousands of children are at risk of dying from malnutrition and people are contracting formerly eradicated diseases such as measles."

Dans le rapport annuel d'Human Rights Watch de 2019, il est écrit que :

"Venezuelans are facing severe shortages of medicine, medical supplies, and food, seriously undermining their rights to health and food. In 2017, the Venezuelan health minister released official data for 2016, indicating that, during that year, maternal mortality had increased 65 percent, infant mortality 30 percent, and cases of malaria 76 percent. Days later, the health minister was fired. The government has not since published epidemiological bulletins.

The Pan American Health Organization has reported increasing numbers of patients with such diseases as malaria, tuberculosis, measles, and diphtheria. Until 2016, measles and diphtheria, which are preventable through vaccination, had been eliminated in Venezuela."

Il ressort du rapport CEDOCA le plus récent (publié le 1.7.2019) que :

"Op 21 mei 2019 publiceert UNHCR een guidance note on international protection considerations for Venezuelans. In deze nota geeft UNHCR aan dat de veiligheidssituatie in Venezuela verslechterde in vergelijking met maart 2018, de publicatiedatum van de vorige guidance note. Ook op humanitair vlak gaat de situatie achteruit. UNHCR spreekt zich uit tegen de gedwongen terugkeer van Venezolaanse staatsburgers:

"In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law".

In april 2019 rapporteren Johns Hopkins University en Human Rights Watch (HRW) over de humanitaire noodsituatie in Venezuela. Onder meer wordt aangestipt dat grote aantallen hiv- patiënten hun behandeling dienen stop te zetten omdat antiretrovirale middelen in het land niet beschikbaar zijn:

"Venezuela is the only country in the world where large numbers of individuals living with HIV have been forced to discontinue their treatment as a result of the lack of availability of antiretroviral (ARV) medicines. A 2018 PAHO report estimated that nearly nine of ten Venezuelans living with HIV registered by the government (69,308 of 79,467 people, or 87 percent) were not receiving ARV treatment, though the actual number of people who need ARVs is unknown ".

Op 1 april 2019 rapporteert Foreign Policy over een confidentieel rapport van de Verenigde Naties van maart 2019 over de humanitaire noodsituatie in Venezuela. Volgens dit rapport zou ongeveer een kwart

van de Venezolaanse bevolking dringende hulp nodig hebben. Ook Reuters citeert uit dit rapport: "There are an estimated 2.8 million people in need when it comes to healthcare, (...), including some 300,000 people whose lives are at risk because they have been unable to access medicines or treatment for diseases like cancer, diabetes and HIV for more than a year". "

En février 2020, les Nations Unies annonçaient qu'une personne sur trois au Venezuela n'avait pas suffisamment à manger.

Le Covid19 aggrave encore la crise humanitaire qui sévit au Venezuela. En raison d'une grave pénurie d'établissements de soins de santé, le pays se dirige vers une véritable catastrophe. Le Financial Times explique :

"Few countries are in a worse position to deal with Covid-19 than Venezuela. It was already reeling from US sanctions amid a worsening economic and social crisis, and has now been hit by lower oil prices which have slashed what is virtually its only legal source of revenue.

Its health system is falling apart. One recent study concluded the country was the worst-prepared in the Americas to deal with a pandemic, behind the likes of Haiti and Honduras. Most clinics lack basic equipment such as gloves, soap and surgical masks and gowns — or even clean water. At the Magallanes de Catia hospital, staff are making their own masks, water is available only in emergencies, there is no soap and no disinfectant. The situation is similar at the José Manuel de los Ríos children's hospital and at other clinics across the city.

President Nicolas Maduro pleaded with the IMF last week for a \$5bn loan to deal with the pandemic, but the fund turned him down saying there was no clarity over who rules the country. With the government scrambling for cash, analysts say the chances of a military coup or perhaps a desperate civil uprising is increasing. "

Human Rights Watch a affirmé le 12.3.2020 que: Venezuela's Health Care Crisis now poses a global threat":

"The country's health system is collapsing. Hospitals have closed or are operating at a fraction of their capacity, many without regular access to electricity or water. The public health infrastructure is so weak that in 2019, Venezuela had the world's steepest rise in malaria cases. Vaccine-preventable diseases such as measles and diphtheria have already returned long before the epidemic hit.

[...]

Venezuela's health care infrastructure is so weak that the most basic recommendation — handwashing—is difficult even for health care providers, who work under difficult conditions. The Venezuelan doctors and nurses we have interviewed over the past few months say that soap and disinfectants are virtually nonexistent in their clinics and hospitals. As inflation has risen and salaries have been devalued, it has become impossible for them to bring in their own supplies. Public hospitals in Caracas, the capital, are also suffering regular water shortages. In remote hospitals, the shortages have lasted weeks to months. Patients and personnel are required to bring their own water for drinking and sometimes for flushing toilets.

Imagine what will happen to health workers and patients when COVID-19 emerges in Venezuela. Just one case in a hospital could lead to transmission within the system, putting already sick patients at risk. Around 3.4 percent of confirmed coronavirus patients have died, according to the World Health Organization. The death rate would likely be higher in Venezuela, where there is no capacity for complex care due to a lack of basic X-rays, laboratory tests, intensive care beds, and respirators."

Le 19.4.2020, la presse belge se faisait l'écho de ces multiples carences, dans un article intitulé « Coronavirus au Venezuela : famine, désespoir... Le confinement est intenable dans les quartiers populaires » :

En plus de l'essence qui est devenue introuvable, tous les services de base disparaissent peu à peu. "Actuellement le principal problème c'est la pénurie d'eau. Il n'en vient plus, raconte Maria-Gabriela, une institutrice. Le peu qu'on a, on l'économise. Mon mari brave la quarantaine pour en trouver. Mais il n'y a plus d'essence non plus... Donc il ne peut même plus sortir travailler et nous ramener de quoi manger. "

D'autant qu'après plus d'un mois de quarantaine, la nourriture commence à manquer dans les supermarchés et les prix explosent. « Je n'ai rien à manger chez moi », s'indigne Anamesa. (...)

Un autre quotidien belge titrait, le 13.4.2020, « Au Venezuela, le cauchemar des habitants des favelas : si je ne meurs pas du virus, je mourrai de faim » .

Pendant ce temps, le Président Trump a lancé de grandes manœuvres militaires à la frontière avec le Venezuela , menaçant de plonger le pays dans un chaos supplémentaire : après le chaos humanitaire et politique, le chaos sanitaire, voici le chaos militaire.

France24 a réalisé un reportage édifiant au Venezuela . La population meure littéralement de faim. A la minute 7, le personnel d'un hôpital explique manquer de tout (de matériel, de personnel, mais aussi d'eau et d'électricité). Un médecin explique que les hôpitaux sont devenus des mouroirs sans assistance.

En mai 2019, le HCR a souligné, dans ses recommandations, que la situation au Venezuela se détériorait rapidement :

"Since the issuance of the Guidance Note on the Outflow of Venezuelans, the security and humanitarian situation has worsened in Venezuela, causing outflows to neighbouring countries, other countries in the region, and countries further afield to reach 3.7 million people. Given the deteriorating circumstances in Venezuela, UNHCR reiterates its call to States receiving Venezuelans to allow access to their territory and highlights the critical importance of ensuring access to asylum procedures or to group-based protection arrangements with adequate safeguards. "

Le Parlement européen a adopté une résolution en juillet 2018, et se déclare, dès le premier point, « profondément choqué et alarmé par la situation humanitaire désastreuse au Venezuela, qui a fait de nombreux morts et s'est soldée par un flux sans précédent de réfugiés et de migrants vers les pays voisins et au-delà » et « exprime sa solidarité avec tous les Vénézuéliens contraints de fuir leur pays pour pouvoir bénéficier des conditions de vie les plus élémentaires, du fait de l'absence d'accès à l'alimentation, à l'eau potable et aux services de santé ». Au point 4, il

« invite les États membres de l'Union à apporter immédiatement des réponses ayant pour finalité la protection des réfugiés et des migrants vénézuéliens présents sur leurs territoires, tels que des visas humanitaires, des dispositifs de séjour extraordinaire ou d'autres cadres migratoires régionaux, assorties des garanties de protection y afférentes; demande aux autorités vénézuéliennes de faciliter et d'accélérer la délivrance et le renouvellement des documents d'identité à leurs propres ressortissants, que ce soit au Venezuela ou à l'étranger"

Ces recommandations sont d'autant plus impérieuses que la situation au Venezuela continue inévitablement à se détériorer et qu'il est absolument impossible de réagir de manière appropriée à une crise sanitaire provoquée par le coronavirus.

L'Espagne, qui a accueilli de nombreux Vénézuéliens en fuite, leur octroie effectivement un titre de séjour temporaire en raison de la situation humanitaire catastrophique dans leur pays d'origine. Il ressort du rapport AIDA sur l'Espagne que :

« "Applicants from Venezuela have seen their applications frozen since 2013 on the basis of the aforementioned criteria. As a result, 12,818 claims lodged by Venezuelan nationals were pending at first instance in 2017 and 28,547 asylum claims were pending at the end of 2018.

In 2018, the Audiencia Nacional provided additional guidance on the legal status of Venezuelans in Spain. According to the judgments, the socio-politic and economic crisis in Venezuela entitles Venezuelan asylum seekers to a residence permit in Spain under humanitarian reasons.

On 5 March 2019, the CIAR announced a policy granting one-year renewable residence permits "on humanitarian grounds of international protection" to Venezuelan nationals whose asylum applications have been rejected between January 2014 and February 2019. As a result, a total of 35,130 humanitarian status were granted within a single year to Venezuelans, thus exceeding by far the number of refugee status. Only 50 Venezuelans were granted a refugee status in Spain in 2019 according to Eurostat statistics»".

La plus haute juridiction administrative espagnole, l'Audiencia nacional, a décidé dans son jugement 2522/2018 du 25.6.2018 que la protection humanitaire devrait être accordée sur la base de la note d'orientation du HCR mentionnée ci-dessus. Cette jurisprudence a ensuite été confirmée à plusieurs reprises et transposée dans des directives administratives (comme cela ressort du rapport AIDA).

Alors que la partie adverse invite le requérant, dans la seconde décision entreprise, à s'adresser à l'OIM pour organiser un retour volontaire, l'OIM, avec le HCR et l'Union européenne a communiqué publiquement en faveur de la régularisation des migrants vénézuéliens (excluant, par là même, l'idée d'un retour au pays d'origine) :

"While recognizing the sovereign right of States to manage their borders, the co-chairs stressed the importance of preserving access to asylum, strengthening the mechanisms that allow the identification of people in need of international protection, maintaining flexible entry policies, continuing regularizing and providing documents to Venezuelan refugees and migrants , as well as facilitating family reunification" .

Tant le CGRA que Votre Conseil reconnaissent la situation humanitaire catastrophique à laquelle fait face le Venezuela (qui s'est encore aggravée depuis lors, suite à la pandémie et à la menace d'invasion militaire du Président des Etats Unis). Dans son arrêt n°232.476 prononcé le 12.2.2020 au sujet de la demande de protection internationale du requérant, Votre Conseil, examinant le besoin de protection internationale sous l'angle de l'article 48/4 §2 b) de la loi, reconnaît que :

(...)

Si Votre Conseil, dans le cadre de l'examen du besoin de protection internationale, estime à la lumière de la jurisprudence de la Cour de Justice Elgafaji, que le requérant ne présente pas de vulnérabilité particulière impliquant un besoin de protection internationale, il n'en demeure pas moins que la situation générale au Venezuela (aggravée depuis l'arrêt de Votre Conseil par la crise sanitaire et militaire, comme exposé ci-avant) entraîne pour le requérant un risque sérieux d'être exposé, en cas de retour, à des traitements incompatibles avec les articles 2 et 3 de la Convention et 2 et 4 de la Charte.

Le Conseil d'Etat a clarifié le moment d'examen du respect de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, dans un arrêt n°239.259 du 28.9.2017 :

« Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement, visée à l'article 1er, 6°, de la loi du 15 décembre 1980, qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation.

C'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes.

La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller, dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité.

En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que l'exécution de cet ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées à l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire ».

La partie adverse était tenue, lors de l'adoption des décisions entreprises, de s'assurer que leur exécution respecte les articles 2 et 3 de la Convention et 2 et 4 de la Charte. Ceci est d'autant plus vrai dans le cas du requérant, ressortissant d'un pays qui viole quotidiennement les droits fondamentaux de ses ressortissants, en les privant des ressources de première nécessité.

Force est de constater que tel n'a pas été le cas en l'espèce. Les deux décisions entreprises sont parfaitement stéréotypées, et ne résultent pas d'un examen des dispositions cités ci- avant.

Les décisions entreprises ne sont par ailleurs pas motivée quant au risque, connu de la partie adverse puisque souligné par le CGRA et Votre Conseil, d'exposer le requérant à des traitements incompatibles avec la Charte et la Convention. Elles violent dès lors également les dispositions et principes visés au moyen ayant trait à la motivation.

Deuxième branche

Le Conseil d'Etat a par ailleurs rappelé, dans une ordonnance 13.120 du 4.1.2019 que :

« Ni l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ni l'article 5 de la directive 2008/115/CE ne peuvent rendre inapplicable l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Lorsque le requérant adopte une décision de retour, il doit donc veiller à respecter non seulement l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 mais également l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Il lui appartient dès lors de respecter le droit au respect tant de la vie familiale que de la vie privée consacré par l'article 8 précité. »

L'article 7 de la loi du 15.12.1980 n'est pas d'application automatique. La partie adverse, lorsqu'elle envisage l'adoption d'une décision de retour, doit examiner le respect non seulement des articles 2 et 3 de la Convention et leurs correspondants dans la Charte, mais également le respect de l'article 8 de la Convention et 7 de la Charte.

Le requérant séjourne depuis plus d'un an en Belgique. Il n'y est admirablement bien intégré, en apprenant le français, en travaillant, et en tissant un réseau d'amis important. Il est pâtissier de formation, un métier en pénurie . La décision entreprise n'a pas pris la vie privée du requérant en considération, en violation des articles 8 de la Convention et 7 de la Charte et du principe de proportionnalité."

3.6. Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel dat de humanitaire situatie in Venezuela heel ernstig is en 5 miljoen mensen het land ontvluchtten omwille van de politieke, economische en humanitaire crisis. Hij betoogt dat de situatie nog is verergerd door de coronapandemie en Amerikaanse manoeuvres langs de grens met Venezuela. Hij verwijst ter ondersteuning hiervan naar verschillende internationale rapporten, alsook naar een Cedoca-rapport en naar diverse mediabronnen. Deze humanitaire crisis wordt door zowel de CGVS als de Raad erkend, aldus verzoeker. Hij wijst verder op een resolutie van het Europees Parlement om Venezolanen die zich bevinden op het EU-grondgebied, een humanitair verblijf te verstrekken en verwijst hiervoor naar het Spaanse voorbeeld. Ook de IOM en UNHCR hebben zich uitgesproken voor een regularisatie van Venezolaanse migranten, zo wijst verzoeker erop. Hij vervolgt dat hij in geval van een terugkeer naar Venezuela riskeert te worden blootgesteld aan behandelingen die strijdig zijn met de artikelen 2 en 3 van het EVRM of de artikelen 2 en 4 van het Handvest. Hij betoogt dat de verwerende partij diende na te gaan of de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest worden gerespecteerd bij de uitvoering van de bestreden beslissingen. Verzoeker hekelt dat dit niet het geval is en de beslissingen enkel op een stereotiepe wijze gemotiveerd zijn.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat voormelde verplichting ook voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verder benadrukt hij dat hij sedert één jaar in België verblijft, hier goed geïntegreerd is, dit door de Frans te leren spreken, te werken en een belangrijke vriendenkring uit te bouwen. Hij wijst erop dat hij banketbakker was en dat dit een knelpuntberoep is. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing zijn privéleven niet mee in rekening te hebben gebracht, waardoor naar zijn oordeel artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en het proportionaliteitsbeginsel werden geschonden door de bestreden beslissingen.

3.7. Voor zover het tweede middel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.

3.8. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

3.9. In casu worden in de eerste bestreden beslissing duidelijk de juridische en de feitelijke overwegingen vermeld. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en er wordt gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Er wordt toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Tevens wordt erop gewezen dat zijn verzoek om internationale bescherming werd verworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 juli 2019 en dat op 12 februari 2020 de Raad de weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd. Hiermee heeft de verwerende partij voldaan aan haar formele motiveringsplicht.

3.10. Met zijn betoog dat de verwerende partij niet is nagegaan of de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest worden gerespecteerd bij de uitvoering van de eerste bestreden beslissing en waar hij hierbij in concreto verwijst naar de situatie in Venezuela, gaat verzoeker eraan voorbij dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing verwijst naar het arrest van de Raad van 12 februari 2020 waarin onder meer het volgende kan worden gelezen:

“Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt hij in wezen dat de “situatie in de laatste maanden nog verslechterd is”, dat “de Venezolaanse bevolking lijdt aan een gebrek aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, huisvesting”, dat “bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoedegrens leeft” en dat er een gebrek is aan “basis medicamenten en medisch materieel” en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zou onderworpen worden aan “onmenselijke of vernederende levensomstandigheden”. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn nota van 4 september 2019 verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken “slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”. De commissaris-generaal stelt dat dit “in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of nietoverheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] n° 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen

van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden.

Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat hij tot zijn 15 jaar gestudeerd heeft maar onmiddellijk daarna tot zijn 18e bij een tante is gaan werken die een broodbedrijf had en daar de bakkerstiel heeft geleerd. Daarna heeft hij nog in diverse sectoren gewerkt, onder meer bij Kraft Foods en als mechanicus bij een carwash bedrijf waarna hij zijn eigen bedrijf heeft opgestart. Hoewel hij na vier jaar zijn bedrijf moest sluiten omdat hij geen locatie meer had, heeft hij nadat hij bij een andere bakkerij had gewerkt, zijn eigen bakkerij opnieuw geopend in Barquisimeto, dat dicht bij Cabudare is gelegen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder verklaart hij dat hij nog steeds contact heeft met zijn vader, moeder en zus die nog steeds in Venezuela zijn en dat zijn vader nog steeds werkt als buschauffeur en verklaart hij op de zitting van de Raad dat hij geld opstuurt naar zijn partner en kind die nog steeds in Caracas verblijven bij een tante van verzoeker (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Hoewel de Raad geenszins de benarde economische situatie in Venezuela onderschat die alle lagen van de bevolking kan treffen, blijkt uit deze elementen genoegzaam dat verzoeker een netwerk heeft waarop hij kan terugvallen in geval van terugkeer en dat hij een gevarieerde professionele ervaring heeft. Waar verzoeker aanvoert dat hij het materiaal van zijn bakkerij heeft verkocht en dus niet langer als zelfstandige zou kunnen werken, en door de instorting van de economie geen baan zou kunnen vinden, wijst de Raad er op dat uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker in het verleden een succesvolle eigen zaak heeft opgebouwd en ook bij verschillende werkgevers heeft gewerkt en dus op professioneel vlak zeer dynamisch is geweest. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat hij louter omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela en door het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren in de onmogelijkheid zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Een schending van artikel 48/4 §2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen."

3.11. Gelet op het feit dat voormeld arrest dateert van 12 februari 2020 en de eerste bestreden beslissing dateert van ruim één maand later, ziet de Raad niet in waarom verzoeker van de verwerende partij verwacht dat ze nog afwegingen zou maken in de bestreden beslissing in het licht van de situatie in Venezuela die hij strijdig acht met de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest. Hoewel de Raad kan aannemen dat de coronapandemie de situatie in Venezuela niet vooruit helpt, blijkt uit de voorliggende stukken niet dat de ziekte aldaar op zodanige wijze aan het evolueren was dat hierdoor een terugkeer naar dat land een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden en de verwerende partij hiermee dus diende rekening te houden of hierover diende te motiveren. Er blijkt ook niet dat verzoeker een bijzonder kwetsbaar profiel heeft in dit verband. Verzoeker toont niet aan dat hij in Venezuela geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg. De Raad merkt hierbij nog op dat de coronapandemie een wereldwijd verspreid fenomeen is. In

alle landen – België inclusief – worden er besmettingen gerapporteerd en staat het gezondheidssysteem onder druk.

3.12. Het staat verzoeker voorts vrij om een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen omwille van de situatie in Venezuela in combinatie met de coronacrisis.

3.13. Verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat hij alhier een privéleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM waarmee de verwerende partij rekening diende te houden.

3.14. Daar verzoeker niet aantoont dat een hogere rechtsnorm verhinderde dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de hij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum, kan niet worden besloten tot een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA